

Foraauidt man ved at udtale Driste om Brugspantets Afstafelse maatte have tænkt paa Danste Lov 5. 7. 8. og 9. og den deri omhandlede Ret for Panthaveren til at træde til sit Pant, naar Skyldneren ej betaler ham Renter og Udtag paa behørig Maade, finder Ministeriet dog overvejende Betænknelighed ved at stride hertil. Den omtalte Udgang til at træde til sit Pant har i lange Tider været betragtet som en i Pantretten liggende Besøjelse og en Bestanddel af den til samme hørende Retsforfølgning, og der findes saameget mere Betænknelighed ved at affstafte den, som den netop i senere Tider benyttes mere end forhen. Ej heller kan den siges at være i og for sig unaturlig, og naar den renses for de til den knyttede Misligheder, synes dens Tilværelse snarere at maatte styrke Realcreditens end det Modsatte. Ministeriet troer derfor ikke at burde gaae ind paa Afstafelsen af den nævnte Ret, men man vil foreslaa nogle Endringer i Danste Lov 5. 7. 8. og 9. hvorved den formentlig vil raades Bod paa de vigtigste Anker mod denne Artikel. Først foreslaaes det, at Panthaverens Indsættelse i Pantets Besiddelse altid maa ske ved en Fogedforretning. Dette er i og for sig af mindre Vigtighed, da der neppe i lang Tid er forekommet og formentlig heller ikke let vil forekomme Exempel paa, at den Panthaber vilde benytte sig af Artiklens Regel om, at Panthaveren uden Fogdens Mellemkomst kan tage Pantet i Besiddelse. Dernæst foreslaaes og dette er Hovedsagen, at Panthaveren ikke skal kunne selv tage Pantet i Besiddelse, men at Bestyrelsen af det skal overgives til en af Fogden udnævnt Mand, som administrerer Pantet saaledes, at Overstykket afgives til den forfølgende Panthaver, ganske ligesom naar Udtag er givet i Ejendommens Frugter og Indtægter enten alene eller i Forbindelse med Ejendommen selv, hvørom nærmere Regler ere givne i § 48. Ved denne Ordning, som nødvendiggor, at Pantets Tiltrædelse skeer ved en Fogedfor-

retning — en saakaldt Indsættelsesforretning — undgaaes det, hvorover man fornemlig har beklaget sig ved Danste Lov 5. 7. 8. nemlig at en enkelt Panthaver og det endog en lavstaaende Panthaver kan sætte sig i Besiddelse af Ejendommen og henlynsøst udnytte den til sin egen Fordel ved at gjøre det mest Mulige ud af den i en kort Tid til Skade baade for Skyldneren og de andre Panthavere, selv de foranstaaende, der ikke ville kunne modsætte sig denne Træfil, naar blot Rentebetaling m. v. overfor dem ikke forsummes; det ligger nær her at anvende samme Fremgangsmaade, som i § 48 er foreskrevet med Hensyn til Udtag, der strækker sig til Ejendommens Frugter og Indtægter, da de Misligheder, som skulle forhindres, i begge Tilfælde ere de selv samme.

§ 51 foreslaaes, at Loven først skal træde i Kraft den 1. Oktober 1890. Da den vil gjøre betydelige Forandringer i det Tilvante og behandler et i og for sig vanstelt og indviklet Stof, maa det anses nødvendigt, at den levnes alle Vedkommende, hvorved især tænkes paa Retsbetjentene og Sagsførerne — en nogenlunde rundelig Tid til at sætte sig ind i den. Dens Regler ville efter de om nye processuelle Loves Virkning gjældende Regler strax komme til Anvendelse paa enhver tvungen Forauktionering, som indledes efter Lovens Straftræden, ligesom ogsaa de i §§ 48, 49 og 50 givne Regler strax maa finde Anvendelse paa ethvert Udtag, der gives eller enhver Træden til Pantet efter Danste Lov 5. 7. 8., som finder Sted, efter at Loven er traadt i Kraft.

Da Loven i alt Bæsentligt er egnet til ogsaa at omfatte Færøerne, men der dog kan være Enkeltheder i den, som ikke passer for disse, f. Ex. med Hensyn til Bekjendtgørelsesmaaderne og Fristerne, er der foreslaaet tilføjet denne Paragraf en lignende Bestemmelse angaaende Færøerne som den, der findes i Skiftelov 30. Novbr. 1874 § 93 og Konkurslov 25. Marts 1872 § 170.